

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jarosław Matras

w sprawie **B. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 23 października 2024 r.,

zażalenia skazanej

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2024 r., II KO 64/24, w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 179/18, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 września 2017 r., sygn. akt IV K 214/14,

na podstawie art. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanej
o wznowienie postępowania przekazać do ponownego
rozpoznania Sądowi Najwyższemu.**

UZASADNIENIE

W osobistym wniosku z dnia 17 maja 2024 r., B. P. wniosła po raz kolejny o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa 179/18,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 11 września 2017 r., sygn. akt IV K 214/14.

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2024 r., II KO 64/24, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanej wobec jego oczywistej bezzasadności.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem, wniesionym osobiście przez skazaną. Formułując zarzuty skarżąca wskazywała, iż Sąd Najwyższy wadliwie odmówił procedowania w sprawie wznowienia postępowania – mimo wystąpienia okoliczności, nakazujących uwzględnić wniosek.

Sąd Najwyższy stwierdził co następuje.

Zażalenie okazało się o tyle skuteczne, że jego wniesienie musiało spowodować uchylenie zaskarżanego orzeczenia i przekazanie sprawy wniosku skazanej o wznowienie postępowania do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu, a to wobec zaistnienia tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Okoliczność tę Sąd Najwyższy zobligowany był uwzględnić z urzędu tj. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 439 § 1 k.p.k.).

Zgodnie z wykładnią dokonaną w wiążącej Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7): „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Uchwała ta - stosownie do treści art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 622) - z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu

Najwyższego, dopóki Sąd Najwyższy nie odstąpi od niej w trybie określonym w art. 88 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym.

Wytoczona powyższą uchwałą linia orzecznicza, uwzględniająca również orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, wskazujące na systemowy charakter problemu niezależności i właściwego ukształtowania składu sądu, w składzie którego zasiadają osoby przedstawione do powołania na stanowisko sędziego Prezydentowi RP przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, znajduje odzwierciedlenie w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 września 2024 r., I KZ 26/24; z dnia 5 czerwca 2024 r., IV KZ 20/24; z dnia 4 lipca 2023 r., I KZ 5/23; z dnia 22 lutego 2023 r., I KZ 69/22; z dnia 12 kwietnia 2022 r., V KZ 64/21).

W niniejszej sprawie zaskarżone postanowienie wydał jednoosobowo Sąd Najwyższy, a członkiem składu była sędzia Małgorzata Bednarek która uzyskała nominację na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony wymienioną wcześniej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. W świetle powyższego nie budzi zatem wątpliwości, że sąd tworzony z jej udziałem był nienależycie obsadzony. Zaistniała więc konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż przy jego wydaniu wystąpiło uchybienie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., które podlega uwzględnieniu z urzędu.

[J.J.]

[ms]

Jerzy Grubba Piotr Mirek Jarosław Matras